

Čárlí

Čárlí smíchal podivnou směsku psů v jednom těle, barva mléčné čokolády, spíš krátkosrstý, ale s kadeřemi kolem uší, které mu visely až k zemi, A když zaujal bojový postoj k nějaké kočce, opíral se o křivé zadní nožky do O a špičku ocasu stavěl dopředu jako malé kopí. Pan Michl ho dostal za pivo od kamaráda jako neprodejný kus vrhu jezevčice Sary. Pejska si oblíbil v baráku u řeky kde kdo, paní Milada, děti Olda a Evička, vlčák Bady ba i koza Líza, všude ho bylo plno a veselým pohledem a dobromyslným výrazem obveseloval okolí. Nejvíc ale přilnuli k sobě s panem Michlem. Když ráno nastartoval motorové kolo a mizel v zatáčce za krátkou alejí jabloní, běžel za ním kus cesty s vyplázlým jazykem vesele štěkaje, pak na křižovatce si lehl do trávy u cesty a vracel se za dobrou hodinu k baráku, K večeru utíkal znova ke křižovatce, kde si opět lehl do trávy a čekal na vrkot moto kola.. Svého pána pak doprovodil až ke staré stodole na konci zahrady a po zaparkování motorového kola se oba vrhli na sebe, vítání bylo velice divoké a hlasité.

Jednou pan Michl odjel z baráku autobusem a v ten den se už nevrátil večer domů. Čárlí nejistě pobíhal kolem plotu, pár krát zašel až ke křižovatce, vrátil se, aby za nějakou dobu zas mizel v zatáčce. Pán se ale nevracel, Za tři dny se celá rodina Michlových vydala směrem ke křižovatce a tak s jistou nadějí se vydal za nimi, vesele mávaje ocasem na všechny strany. Lehl si do trávy a čekal. Večer se zase všichni vrátili, jenže zas bez pána. Chodil ke křižovatce další dny, vytrvale a pravidelně. I v dešti se tam potuloval, se schlíplými chlupy se pak vracel do brlohu, kde pod dekou nabíral síly a teplo. Podle jeho výprav ke křižovatce by se mohlo nastavovat ručičky hodin. Vycházel v osm hodin, aby se vrátil ve dvanáct spořádat polévku u schodů

a po krátkém odpočinku se vydal znova ke křižovatce. Trvalo to už týden, Rodina podruhé odjela spolu autobusem , aby se večer vrátili opět bez pána.

Po dvou týdnech se udála podivuhodná změna. Čarlí odešel jako obvykle ráno, ale před polednem se vrátil k brlohu. Paní Milada ještě ani nestačila uvařit pro něho polévku, protože nebylo ani jedenáct hodin. On stejně nevšímavě minul místo pod schody a zamířil ke stodole. Paní Milada pokývala rameny a vrátila se do kuchyně dovařit oběd. , Přesto ji to nedalo a za půl hodiny se vydala ke stodole vypátrat , kam se Čarlí ztratil. Našla ho , schouleného u motorového kola , nehýbal se , nevnímal její přítomnost , jazyk mu visel z otevřené tlamy. Zamrazilo ji a jemně ho pohladila. Byl studený a ztuhlý, byl mrtev. Nevěřicně tak stála , slzy se ji vedraly do očí. Přičítala si jeho smrt podchlazením a vyčerpáním , i když mu vařila a udržovala pelech v čistotě. Přikryla ho starým pytlím z obilí. Vrátila se do kuchyně a u stolu plná bolesti a žalu propukla v pláč. Ani nezpozorovala auto, které zastavilo u plotu. Probralo ji silné zvonění a tak utíkala k brance. Byla to pošta , telegram, podepsala, ještě nevnímaje souvislosti a u schodů se skácela, když před tím si přečetla obsah telegramu : Pan Jan Michl zemřel v nemocnici dnes v 10.h40 min , prosím , přijďte si vše vyřídit na Příjem.